

РЕШЕНИЕ

№ 13676

гр. София, 02.08.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в публично заседание на 05.07.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **13054** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. чл.80 от Закона за държавната собственост. Образувано е по жалба на К. Д. З. и Д. К. З. срещу заповед № ДС-20-00027 от 07.11.2019г. на областен управител на област С..

В обстоятелствена част на жалбата са въведени твърдения за издаване на акта в нарушение на административнопроизводствените правила, материалния закон и неговата цел- основания за оспорване и отмяна по чл.146, т.3, т.4 и т.5 от АПК.

Нарушенията от процесуално естество са намерили израз, както в дейността по събиране на релевантните данни в административното производство, така и в тяхната последваща оценка. Последната е била осъществена при такъв подход на интерпретация, който не намирал опора в АПК, а се търсела формална подкрепа на извода на административния орган, според който имотът е държавна собственост и следва бъде освободен. В обстоятелствената част на заповедта била очертана фактическа обстановка, която не отговаряла на действителната. Твърдят, че пълна, обективна и безпристрастна оценка на данните по преписката предполагала съвсем друг основен извод и правен резултат, а именно, че те имат валидно и противопоставимо на административния орган право върху спорния имот, в т.ч. по отношение на ползването му. Липсвали са въобще правни основания за издаване на пореден акт за държавна собственост на имота с № 03518/11.12.2003г. Законосъобразното развитие на отношенията, предшестващи значително тази дата, е предполагало оформяне на собствеността върху имота в полза на Д. П. З. и с това

приключване на смесената процедура с административен и гражданско-правен характер, целяща промяната на собствеността върху жилището.

Посочват, че през 1991г. под наем в имота е бил настанен Д. П. З., заедно със своето семейство, който е бил служител на БОДК и е отговарял на всички нормативни изисквания както за настаняване под наем, така и за закупуване на имота. Непосредствено след издаване на заповедта за настаняване е започнала и се е развила и процедура по молбата на Д. З. за придобиване на правото на собственост върху имота. В тази процедура е било обективизирано съгласието на директора на ведомството относно придобиване на собствеността, определена е била цената на имота и същата е била изцяло заплатена на 03.06.1991г. в определения размер от 30 830,25лв. Тази сума не е била върната на Д. П. З., нито след неговата смърт на наследника му. Формално процедурата за закупуване на имота е останала неприключена и правото на собственост върху имота не е било прехвърлено в полза на Д. П. З., поради въведена от МС с решение № 166/04.05.1992г. забрана за разпореждане с жилищни имоти на БОДК, като е обявена и нищожност на издадени въз основа на ПМС № 1/1991г. разрешения на министъра на външните работи за покупка на жилища от ведомствения фонд на БОДК. В имота до своята смърт е живял Д. П. З., който го е владял, а след това владението е било продължено от жалбоподателите.

Въвеждат съображения, че при издаване на оспорената заповед областен управител на област С. е пренебрегнал правното значение на следните елементи от развитието на правоотношението:

1./Д. П. З. е бил служител на БОДК и като такъв през 1991г. е бил валидно настанен в жилището, което ползвал и до смъртта си.

2./ Продажбата на имота е било осуетена преди самото ѝ приключване, като преди това Държавата е получила определената като продажна цена парична сума, приела е плащането и е задържала сумата в своя власт и до момента. Съществувало е задължение за административния орган да прехвърли собствеността върху имота, като тази дължима престация не е осъществена, поради незаконосъобразно бездействие.

3./ Решение № 166/04.05.1992г. на МС по правното си естество не можело валидно да прогласи нищожност на решение на предходен състав на МС от 1991г. Не е съществувала каквато и да е правна пречка за последващо приключване на процедурата и продажбата на имота със съответния писмен договор, предвиден като форма за прехвърляне на държавни имоти.

4./ Жилищни имоти в същия блок и при същия правен режим на собственост и ползване са били прехвърляни на граждани и далеч след 1992г. Това определяло различен подход от страна на Държавата към лица в еднакво правно и фактическо положение, което било незаконосъобразно.

В проведените открити съдебни заседания жалбоподателите, редовно призовани се представляват от адв. Д. Г. и адв. К. Г., които поддържат оспорването и молят съдът да отмени административния акт. Заявено е искане за възстановяване на направените по делото разноски, представляващи заплатен адвокатски хонорар.

Обобщаващи правни доводи за незаконосъобразност на акта са развити в писмени бележки от 19.07.2024г. Акцентира се, че сключеният договор за наем от 1991г. с Д. П. З. не е бил прекратен по реда и на основанията, визирани в чл.36 и чл.37 ЗНО /отм./, нито по реда на чл.24, ал.1 и ал.3 ЗДС, чрез отпращане на едномесечно предизвестие по чл.238 ЗЗД. Заповедта противоречала на чл.6, ал.1 и ал.2 от АПК и

чл.8 от ЕКПЧОС, тъй като жалбоподателите към 07.11.2019г. и към настоящия момент не притежавали друго жилище, което да задоволява потребностите им от дом. Ако заповедта се потвърди от съда и се изпълни, жалбоподателите ще загубят единственото си жилище и това ще се отрази на техния личен и семеен живот, а намесата на Държавата не е пропорционална на преследваната законна цел. Фактът, че административното производство е продължило повече от 7 години, не можело да обоснове извода, че се касае за защита на интересите на националната и обществена сигурност, която да negliжира базисните потребности на едно семейство от сигурен дом и подслон.

Ответникът- областен управител на област С. е редовно призован и се представлява от юр.И. Т., който оспорва депозираната жалба. В писмен отговор изх. № ОА23-17497/14.11.2019г. се посочва, че заповедта е издадена в предвидената мотивирана форма, от компетентен орган, в съответствие с приложимите материалноправни норми, при спазване на административнопроизводствените правила и съобразно целта на закона. От мотивите на обжалваната заповед и от събраните доказателства се налага изводът, че в конкретния случай са били осъществени всички елементи от фактическия състав на чл. 80, ал. 1 от ЗДС, както следва:

1. Доказано било, че процесния имот е собственост на Държавата и се управлява от Министерство на външните работи (МВНР), удостоверено с акт за държавна собственост (АДС) № 03518 от 11.12.2003г. С молба с рег. № 94ДД/48/01 от 15.12.2010г., г-н Д. П. З. е поискал от областния управител, процедурата по закупуване на процения имот да бъде довършена. С писмо с рег. № 94ДД/48/01 от 26.03.2012г., областният управител е уведомил лицето, че не попада в приложното поле на § 66 от ПЗР към ЗИД на ЗДС (обн. ДВ, бр. 87 от 2010г.), а именно няма валидно разрешение за продажба на имота, дадено по реда на отменената НДИ.

2. Налице било мотивирано искане- писмо с изх. № 06-00-16 от 05.11.2012г. на министъра на външните работи, с което е започнало административното производство.

3.Към датата на постановяване на обжалваната заповед, жалбоподателите държали държавният имот без валидно основание от вещен или облигационен характер, съответстващи на специалния ред за управление на държавни имоти, регламентиран в ЗДС и Правилника за прилагането му.

4. Неоснователно било твърдението на жалбоподателите, че техният наследодател Д. П. З. е станал собственик на имота. Посочва се, че той е придобил фактическата власт върху имота като наемател, т.е. същият е бил държател на апартамента за друго, доколкото с молбата си от 2010г. е поискал да бъде довършена процедурата за закупуването на апартамента.

По същество на спора, ответната страна претендира да се постанови решение, с което да се потвърди заповедта, както и е направено искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна – министър на външните работи се представлява от юр. Т. К., като по делото на 18.02.2020г. е представен писмен отговор, в който са посочени съображения за законосъобразност на постановената заповед.

Акцентира се, че недвижимият имот е бил жилище от ведомствения фонд на Бюрото за обслужване на дипломатическия корпус, като по молба г-н Д. П. З. е започнала процедура по извършване на продажба - определена е продажната цена, която е

заплатена. Не е бил осъществен обаче смесения фактически състав по придобиване на собствеността, като не е била издадена заповед на председателя на изпълнителния комитет на общинския народен съвет, въз основа на която е могъл да се сключи договор за продажба. Предвид обстоятелството, че продажбата на имота не се е осъществила, имотът е продължил да бъде държавна собственост, като е актуван с АЧДС № 03518 от 11.12.2003 г. Не била изпълнена и процедурата по § 66 от ПЗР на ЗИД на ЗДС, като собствеността върху жилището не е била прехвърлена в полза на Д. П. З., именно поради липсата на издадена заповед по чл.120 НДИ /отм./ и разрешение за продажба от ръководителя на ведомството. Жалбоподателите не са доказвали нито обективния, нито субективния елемент на владението, поради което не са придобили собствеността върху имота по давност. Те го държали без правно основание, защото не са представили доказателства за обратното, а именно: акт за собственост на имота; договор за наем с МВНР или друг акт, по който страна е МВНР, въз основа на който държат имота.

Обобщаващи аргументи за неоснователност на оспорването на акта са формулирани в писмена защита от 15.07.2024г. Заявено е също искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител, който да даде заключение за законосъобразността на акта.

Административен съд София-град, като обсъди релевираните с жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235, ал.2 ГПК във вр.чл.144 АПК, намира за установено следното от фактическа страна:

Със заповед № 129/27.02.1991г. на директора на БОДК и на основание чл.18 ЗНО /отм./, Д. П. З., заедно с четиричленното му домакинство е бил настанен под наем във ведомствено жилище, находящо се в [населено място],[жк], [жилищен адрес].

Не се спори между страните, че между Бюрото за обслужване на дипломатическия корпус /БОДК/, и Д. П. З. /починал на 12.06.2012г./ е бил сключен договор за наем, по силата на който лицето е било настанено във ведомствено жилище на БОДК- апартамент № 4, находящ се в жилищен блок 208А, вх.А, ет.2,[жк]. Договорът за наем е бил с определен срок от 01.03.1991г. до 01.03.1994г., факт, които се установява от влязлото в сила решение № 260319/22.01.2022г. по гр. дело № 10167/2020г. на СГС, I-во ГО, 20-ти състав.

Съставен е бил акт за държавна собственост № 3688 от 06.03.1990г., като правата за стопанисването и управлението на жилищната сграда в [населено място],[жк], [жилищен адрес] на тринадесет етаж, построена през 1987г. са били предоставени на БОДК.

Впоследствие за имот с идентификатор № 68134.4091.169.12.4 е издаден АЧДС № 03518 от 11.12.2003г., видно от който апартамент № 4, находящ се в [населено място],[жк], бл. № 208А, вх.А, ет.2, със застроена площ от 83.08 кв.м., заедно с прилежащото му мазе № 4 и 1.630 % идеални части от общите части на сградата и правото на строеж върху мястото. По отношение на този недвижим имот са предоставени права за управление на Министерство на външните работи.

С решение № 103 на Бюрото на Министерски съвет от 10.05.1990г. е дадено съгласие за еднократно изключване на 110 апартамента от фонда на основните средства на БОДК, които да се продадат по установения ред на наемателите - български граждани, живеещи продължително време в тях.

Д. П. З. /починал на 12.06.2012г./ е подал молба за довършване на процедурата по

закупуване на процесния апартамент, на основание § 66 от ПЗР към ЗИД на ЗДС, като е била образувана преписка № 94ДД/48/2001г. от 15.12.2010г. Касае се за довършване на процедура по закупуване на апартамент № 4, за който е било дадено от директора на БОДК съгласие до ОбНС „М.“ с писмо изх. № Б-09-00-25/28.02.1991г.

С писмо № 94ДД/48/2001г. от 26.03.2012г. областен управител на област С. е уведолил покойния Д. П. З., че молбата му не може да бъде уважена, тъй като не са изпълнени изискванията на § 66 от ПЗР към ЗИД на ЗДС, а именно: няма валидно разрешение за покупко-продажба, както и липсвала издадена заповед по чл.120, ал.1 от НДИ /отм./. Посочено е, че с издаването на това писмо, преписката се счита за приключена.

С писмо изх. № 06-00-16/07.08.2012г. министърът на външните работи е отправил покана до Д. П. З. за доброволно освобождаване на апартамент № 4, намиращ се в [населено място], район „М.“, ж.к „М.- 2 част“, блок 208А, вход 1, етаж 2, тъй като липсвало правно основание за обитаването му. Бил е предоставен двумесечен срок от получаване на писмото за изпълнение. Писмото не е било връчено на неговия адресат, поради настъпилата му смърт.

Поради неосвобождаване на жилището в посочения срок, е отправено искане до областния управител на област С., с изх. № 06-00-16/05.11.2012г. от министъра на външните работи, за принудително изземване на имота по чл. 80, ал. 1 от ЗДС. Като мотив на искането е посочен чл. 22, ал. 1 от Правилника за прилагане на Закона за държавната собственост /ППЗДС/, а именно, че право за настаняване в държавни ведомствени жилища имат лицата, които са в трудово или служебно правоотношение със съответното ведомство, а в случая наемателят не е служител на ведомството.

С писмо рег. № 94ДД/48/2001г. от 21.11.2014г. К. Д. З. и Д. К. З. са уведомени, на основание чл. 26, ал. 1 от АПК, че е започнало административно производство по издаване на заповед за изземване на недвижим имот държавна собственост, на основание чл. 80, ал. 1 от ЗДС, представляващ апартамент № 4, находящ се в [населено място], район „М.“, ж.к „М.- 2 част“, блок 208А, вход 1, етаж 2. Същото е изпратено на жалбоподателите с писмо с обратна разписка на Star post № [ЕГН] /л.39 от делото/, като пратката е връчена на 24.11.2014г.

Със съдебно решение № 260319/22.01.2022г. по гр.дело № 10167/2020г. на СГС, I-во ГО, 20-ти състав е бил отхвърлен предявен от К. Д. З. срещу Държавата, представлявана от МРРБ иск с правно основание чл.124, ал.1 от ГПК във вр. чл.79 ЗС за признаване със сила на присъдено нещо, че той е собственик на недвижим имот с идентификатор № 68134.4091.169.12.4, представляващ самостоятелен обект в сграда-апартамент № 4, състоящ се от две стаи, хол и кухня, бокс и сервизни помещения, заедно с прилежащото му мазе и идеални части от общите части на сградата, находящ се в [населено място],[жк], [жилищен адрес].

С решение № 18/05.01.2023г. по гр.дело № 1608/2022г. на САС, ГО, I-ви състав е оставено в сила решението на първоинстанционния съд.

С определение № 3662/21.11.2023г. по гр.дело № 1634/2023г. ВКС на РБ, ГК, I-во отделение не е допуснал касационно обжалване на решение № 18/05.01.2023г. по гр.дело № 1608/2022г. на САС, ГО, I-ви състав.

Административното производство е приключило с издаването на оспорената заповед № ДС-20-00027 от 07.11.2019г. на областния управител на област С., с която на основание чл. 80, ал. 1 от ЗДС, е наредено изземването от държанието на К. Д. З. и Д. К. З. на недвижим имот – частна държавна собственост, управляван от

Министерство на външните работи /МВнР/, представляващ апартамент № 4, находящ се в [населено място], район „М.“, ж.к „М.- 2 част“, блок 208А, вход А, етаж 2, поради това, че лицата го държат без правно основание.

При така установеното от фактическа страна, Административен съд София-град обуславя следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, защото е депозирана в законоустановения за това срок, считано от 12.11.2019г. от лица, които имат правен интерес от оспорването /чл.147 АПК/, доколкото процесният акт пряко и непосредствено засяга техните права. Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган в рамките на предоставените му правомощия с разпоредбата на чл. 80, ал. 1 от ЗДС, съгласно която имот - държавна собственост, който се държи без основание, се изземва със заповед на областния управител въз основа на мотивирано искане на ръководителя на съответното ведомство.

Заповедта е мотивирана по см. на чл.59, ал.2 от АПК, доколкото съдържа фактически и правни основания за издаването си. Областен управител на област С. е формирал своите изводи въз основа на приложения и приобщен в административната преписка доказателствен материал. Ответникът, чрез своите фактически констатации обосновава е посочил действителното правно положение, не се установява непълнота на фактите, а след анализ и проверка на същите, съдът приема, че те са и реално осъществени. Волята на административния орган е ясно изразена, не съществуват пропуски или грешки, което е предпоставка за правилното упражняване на съдебния контрол за законосъобразност и осигурява възможност на оспорващия да организира адекватно защитата си във висящия съдебен процес.

Мотивирането на акта следва да бъде разгледано в съответствие с правилата за провеждане на процедурата пред административния орган, доколкото същественото им нарушаване води до ограничаване правото на защита и правото на участие в административния процес /широк смисъл/, съответно до отмяна на издаденото решение /чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 3 от АПК/.

В хода на протеклото административно производство не са допуснати нарушения на процедурните правила от категорията на съществените-чл.34, ал.3 и чл.35 от АПК, които да са накърнили правото на защита на оспорващите и да са ги препятствали да я упражнят в пълен обем. Административният орган е уведомил К. Д. З. и Д. К. З. за образуването пред него производство. Осигурил им е правото на участие в процеса, като им е предоставил възможност да изразят становище по събраните доказателства. Представено е било писмено възражение вх. № 94ДД/48/2001г. от 02.12.2014г. от К. Д. З., в което той е обосновал своите собственически претенции за жилището, като е посочил, че след

заплащане от баща му на продажната цена от 30 830,25 лева през 1991г. е владял недвижимия имот повече от 20 години и е придобил правото на собственост върху него по давност. Ответникът е изпратил уведомление по чл.26, ал.1 от АПК до жалбоподателите и е приключил производството, като е обезпечил участието им в него. След като на страната е била гарантирана възможността за участие в производството, се налага разбирането, че органът е осигурил начин и способ за организиране и провеждане на защитата на засегнатите права и интереси. **Заповед № ДС-20-00027/07.11.2019г.** е издадена в съответствие с материалния закон. Налице са трите материалноправни предпоставки, обуславящи осъществяването на фактическия състав на чл. 80 от ЗДС. Недвижимият имот с идентификатор № 68134.4091.169.12.4, предмет на изземване от жалбоподателите, безспорно съставлява частна държавна собственост, както и към датата на издаване на заповедта и към момента на приключване на устните състезания в процеса, този имот се държи без правно основание.

Със сила на присъдено нещо между К. Д. З. и Държавата е установено, че жалбоподателят не е носител на вещни права върху този имот, като собствеността не е придобита нито по силата на наследствено правопримемство, нито по давностно владение. В полза на неговия наследодател Д. П. З. не е била издадена заповед по чл.120 НДИ /отм./ от председателя на ИК на СГНС, нито е бил сключен договор за покупко-продажба по чл.121 НДИ /отм./. Не е бил завършен смесения фактически състав за продажба на жилище от държавния фонд, поради което трансформация на собствеността в полза на покойния Д. П. З. не е настъпила. Не са били налице и условията за придобиване на собствеността по реда на § 66 от ПЗР на ЗИД на ЗДС, именно защото не е била издадена заповед за продажба на жилището, макар цената му да е била заплатена от Д. П. З. на 03.06.1991г. И на последно място, жалбоподателят К. Д. З. не е придобил собствеността върху имота на основание давностно владение.

Жалбоподателите не могат да черпят противопоставими на ответника облигационни права от настанителната заповед № 129/27.02.1991г. и договора за наем от 1991г., който е бил сключен между Д. П. З. и БОДК. На първо място, този договор за наем е бил срочен до 01.03.1994г. и на второ място, след смъртта на лицето на 12.06.2012г. и по аргумент от чл.29, ал.1 ППЗДС, наемните правоотношения са били прекратени, доколкото жалбоподателят К. Д. З. към този момент е навършил пълнолетие, а Д. К. З. не е от посочения в нормата кръг лица /преживял съпруг/съпруга, респ. дете/.

Съгласно § 65, ал.1 от ПЗР на ЗДС, лицата, обитаващи държавни ведомствени жилища, настанени по установения ред до 1 юни 1996 г., които са пенсионери или преживели съпрузи, имат право да ги ползват пожизнено при определени в закона условия; като в 6-месечен срок от влизането в сила на този закон са подали заявление и декларация до областния управител по местонахождение на имота - държавна собственост, или до ръководителя на ведомството, което управлява имота. Правата и задълженията на лицата по ал. 1 се определят с договор, сключен с областния управител или с ръководителя на ведомството, на което имотът е предоставен за управление при условия и по ред, определени в правилника за прилагане на закона /ал.3/.

Жалбоподателите не отговарят и на тези нормативни условия, поради причини, че са син и внук на бившия наемател, а не преживяла съпруга и за тях не са налице доказателства, че са били настанени под наем в жилището в срок до 01.06.1996г. Заповедта за настаняване има действие само по отношение на членовете на семейството, които са съпрузите и ненавършилите пълнолетие техни деца, ако не са встъпили в брак /а не на домакинството/. Към 1991г. К. Д. З. е навършил пълнолетие, поради което той не може да черпи права от издадената в полза на неговия баща настанителна заповед.

Както вече се посочи, с навършване на пълнолетие К. Д. З. е загубил качеството на член на семейството на покойния Д. П. З. и доколкото не е сред лицата по чл.29, ал.1 ППЗДС не се налага да се прекратяват наемни правоотношения с него. Д. К. З. също не е член на семейството на бившия наемател /той е негов внук/, нито пък има сключен договор за наем на имота по реда на чл.22 от ЗДС във вр. чл.22, ал.1 ППЗДС. С изтичане на срока на предизвестие то е следвало да освободят и предадат държанието върху жилищния имот на ответника.

Оспорваната заповед не е издадена при несъобразяване с разпоредбата на чл. 8 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи.

В конкретния случай, намесата на администрацията е осъществена при условията на чл. 8, § 2 от Конвенцията, т. е. при наличие на законова норма, оправомощаваща органа да предприеме действия в защита на обществен интерес и при съобразяване с принципа на пропорционалност, залегнал в чл.6 от АПК.

В тази връзка дори да се приеме, че жилището, което обитават жалбоподателите е такова, подлежащо на охрана, то ползването му е обвързано с определени условия, а именно: съществуване на наемно правоотношение, каквото няма.

Следователно, за да е налице спазване на допустимото по Конвенцията ограничение на това право е необходимо да се установи налице ли са визираните в нормата предпоставки. Намесата в правото на жилище е в съответствие със закона и преследва легитимна цел - защитава правото на Държавата, чрез министъра на външните работи да си върне владението върху имота от лице, което го държи без правно основание, и гарантира правото на другите правоимащи лица - решение от 13 май 2008г., *McCann v T. U. K.*, № 19009/04, т. 48. / в т.см. е решение № 16339/02.12.2019г. по дело № 6291/2019г. на Петчленен състав на ВАС на РБ/. Прекратяването на правото на ползване на жилищен имот от фонда на Министерството на външните работи, не е довело до нарушаване на чл.8, § 2 от Конвенцията, тъй като е в интерес на останалите членове на обществото и в частност на служителите във ведомството, които имат право да бъдат настанени под наем в имота, но поради ползването му от лица без законно основание, това тяхно право е препятствано и ограничено. Относно пропорционалността на мярката за изземването на апартамента, съдът намира, че следва да бъдат отчетени интересите на чакащите за настаняване в държавно жилище лица, които са в трудово или служебно правоотношение с МВнР и отговарят на изискванията на закона. Държавата трябва да може да управлява своята собственост, като си върне владението върху имота, след като същият е държан от други лица без каквото и да било основание.

Ето защо и след извършване на „теста на справедлив баланс“ се констатира, че не е налице неспазване на чл. 8, § 1 и § 2 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи. Намесата в правото на жилище е в съответствие със закона и преследва легитимна цел, още повече, че в случая жилището е предоставено от публичен държавен ресурс /Решение № 11752/18.11.2021г. по дело № 8657/2021 г. на ВАС на РБ, IV-то отд./, като с изземването му от лице, което го държи без правно основание, се гарантира и правото на другите, предвидени в закона правоимащи лица, т.е. намесата е необходима в едно демократично общество, защото „отговаря на належаща обществена нужда“.

При изследване на пропорционалността на мярката, съдът счита, че е необходимо да акцентира на обстоятелството, че и двамата жалбоподатели са притежавали недвижими имоти на територията на страната, които са били отчуждени от тях през 2015г. и 2007г. К. Д. 3. по време на вече висящото административно производство и след като на 24.11.2014г. е бил уведомен за стартиране на процедурата по чл.80, ал.1 от ЗДС, доброволно се е разпоредил на 16.12.2015г. със собствеността върху свой имот, представляващ самостоятелен обект в сграда с

идентификатор № 04279.613.16.1.3 и площ от 88,00 кв.м. Очевидно е при това положение, както и с оглед на дълго продължилата административна процедура, включително и след влизане в сила на решение № 260319/22.01.2022г. по дело № 10167/2020г. на СГС, I-во ГО, 20-ти състав, че лицата са могли своевременно да уредят жилищните си потребности. И двамата жалбоподатели са в работоспособна възраст /К. Д. З. е на 58 години, а Д. К. З. е на 36 години/ и при липсата на доказателства, сочещи на сериозни и тежки проблеми от здравословен характер, обективно няма пречки те да могат да ползват под наем друг имот, в който да живеят или дори да закупят такъв. Ако обаче, материалните им възможности не позволяват това, те разполагат с правото да бъдат картотекирани, като нуждаещи се граждани по правилата, установени в глава втора от Наредбата за реда и условията за управление и разпореждане с общински жилища на територията на Столична община.

В решение № 493/20.01.2022г. по дело № 10299/2021г. на ВАС на РБ по напълно идентичен казус е прието следното: „ЗДС не създава за държавата задължения за удовлетворяване на жилищните нужди на лица, които не са държавни служители. Т. задължение имат общините, като за целта заинтересованите лица следва да обявят пред съответната община жилищната си нужда и да бъдат картотекирани. От друга страна и във връзка с възражението за нарушение на чл. 8 на Европейската конвенция за защита на човека и основните свободи, следва да се отчете особеността, че закрилата, предоставена от тази разпоредба не е абсолютна. Допустимо е ограничаването на защитените с чл. 8 права, включително и за защита правата и свободите на другите правни субекти“.

В обобщение, съдът преценява, че мерките, които са предприети от Държавата за задоволяването на съответната законна цел са пропорционални на нея. Това означава, че кумулативно в конкретния казус са изпълнени следните изисквания: 1.) избраната мярка позволява реално постигане на целта; 2.) мярката е необходима и подходяща за постигането на целта, т.е. тя е единственият начин за постигане на целта или, ако има различни начини за постигане на същата цел, то избраното средство е най-малко утежняващо за частните субекти сред всички възможни; 3.) не надхвърля необходимото за задоволяването на целта (респ. не накърнява диспропорционално и ненужно правата и интересите на К. Д. З. и Д. К. З. за сметка на правата и интересите на други правни субекти). В този смисъл съдът се съобрази с практиката на СЕС, обективирана в Решение от 12.10.2010г. по дело № C-45/09г., Решение от

05.03.2009 г. по дело № С-388/07г., Решение от 18.11.2010 г. по обединени дела № С-250/09г. и № С-268/09г., Решение от 10.03.2009 г. по дело № С-169/07г., Решение от 12.01.2010 г. по дело № С-341/2008 г., Решение от 15.09.2011г. по дело № С-347/09г., относно принципа на пропорционалност.

Чл. 8 от Конвенцията не задължава Държавата като наемодател да осигури жилище на К. Д. З. и Д. К. З., които никога не са били служители в МВНР, нито са членове на семейството на такъв служител, в хипотезата на § 65 от ПЗР на ЗИД на ЗДС или чл.22 и чл.29 ППЗДС. Жалбоподателите не могат да имат преимущество, спрямо служителите на Министерство на външните работи, които нямат жилище или пък Държавата като собственик да се поставя в по-неблагоприятно положение спрямо наемодатели - частни лица.

В заключение, при липсата на всяко едно от отменителните основания по чл.146 АПК, издаденият акт на областен управител на област С. се явява законосъобразен, а подадената срещу него жалба е неоснователна, поради което следва да се отхвърли. Съжденията на административния орган в тази насока са подкрепени с достатъчно относими доказателства за осъществени факти и обстоятелства, които да изпълнят съдържателно посочената хипотеза на чл.80, ал.1 от ЗДС.

При този изход на спора искането на представителя на ответника и заинтересованата страна за присъждане на разноски следва да бъде уважено, като се дължи юрисконсултско възнаграждение, съгласно разпоредбата на чл. 143, ал.3 и ал.4 от АПК и чл. 78, ал.8 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК. Съобразно чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, във връзка с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и с оглед фактичестката и правна сложност на делото, размерът на възнаграждението следва да се определи на 100.00 /сто/ лева.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК,
Административен съд София-град, 22-и състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. Д. З. и Д. К. З. срещу заповед № ДС-20-00027 от 07.11.2019г. на областен управител на област С..

ОСЪЖДА К. Д. З. ЕГН [ЕГН] и Д. К. З. ЕГН [ЕГН] двамата с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] да заплатят на Министерство на

външните работи с адрес: [населено място], [улица] сумата от 100.00 /сто/ лева на основание чл.143, ал.4 от АПК.

ОСЪЖДА К. Д. З. ЕГН [ЕГН] и Д. К. З. ЕГН [ЕГН] двамата с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] да заплатят на Областна администрация на област С. с адрес: [населено място], [улица] сумата от 100.00 /сто/ лева на основание чл.143, ал.3 от АПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от получаване на съобщенията до страните за неговото постановяване пред Върховния административен съд на Република България.

ПРЕПИС от съдебния акт да се връчи на страните на основание чл.138 АПК.

Съдия: